

Τι πρέπει να σκεφτούμε πριν στείλουμε ξανά τα μικρά παιδιά μας στον παιδικό σταθμό

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Μπορεί η χαρά τους να φάνηκε μεγάλη που για σχεδόν 3 μήνες μας είχαν από το πρωί έως το βράδυ σε... αποκλειστικότητα, όμως η αλήθεια είναι, ότι εξίσου μεγάλο ήταν και το σοκ για τα παιδιά προσχολικής ηλικίας, των οποίων η ζωή στις 11 Μαρτίου ήρθε άνω-κάτω.

Ο πρώτος καιρός κύλησε σχετικά ήρεμα. Μεγάλη η αλλαγή μεν και δύσκολη να την κατανοήσουν, όμως όσο οι γονείς τους ήταν εκεί, όλα έμοιαζαν ασφαλή. Σταδιακά άρχισαν κάποιες μικρο-αντιδράσεις, μια άρνηση στις τηλε-συναντήσεις με νηπιαγωγούς και φίλους, ακόμα και στις βόλτες έξω, μέχρι που ο καιρός άνοιξε, η επιδημία άρχισε να υποχωρεί και τα μικρά μας μοιάζουν πλέον με αγρίμια στο... κλουβί!

Οι πιθανότητες οι παιδικόι σταθμοί και τα νηπιαγωγεία να ανοίξουν ξανά μαζί με τα δημοτικά την 1η Ιουνίου όλο και πληθαίνουν και τα μικρά μας θα πρέπει ξανά να βγουν εκτός προγράμματος, ξανά να μπουν στους παλιούς τους ρυθμούς, οι οποίοι, όμως, δεν θα είναι και εντελώς ίδιοι όπως 3 μήνες πριν.... Μήπως τους ζητάμε πάρα πολλά;

Σε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση που είχαμε αναφορικά με το πώς βιώνουν όλες αυτές τις αλλαγές τα παιδιά προσχολικής ηλικίας, με την κ. Κατερίνα Ανωγιαννάκη, παιδαγωγό, συγγραφέα και συνιδρύτρια του Εργαστηρίου Συστημικής Ψυχολογίας και Παιδαγωγικής «Ροδάκινο», επιχειρήσαμε να εξηγήσουμε τι συμβαίνει στο μυαλό και στις ψυχούλες των μικρών μας τις τελευταίες εβδομάδες, αλλά και πώς θα τους έρθει πιο ομαλά η επιστροφή:

«Τι έχουν πραγματικά σταθερό τα παιδιά των 3-4 ετών; Τι είναι αυτό που τους δημιουργεί ηρεμία; Το καθημερινό τους πρόγραμμα. Το σχολείο και η οικογένειά

τους. Το να σταματήσουν, λοιπόν, τόσο απότομα τα σχολεία τον περασμένο Μάρτιο, σε μία μόνο ημέρα, χωρίς καμία προειδοποίηση, ήταν κατά τη γνώμη μου λάθος» μας λέει η κ. Ανωγιαννάκη αναφερόμενη στον πρώτο καιρό της καραντίνας και εξηγεί:

«Η ψυχολογία των παιδιών θα ήταν εντελώς διαφορετική αν τα είχαν προετοιμάσει. Γιατί σε μία μόνο ημέρα, έχασαν τους πιο σταθερούς ανθρώπους στην καθημερινότητά τους: Τους παιδαγωγούς και τους φίλους τους. Αυτό πολλά μικρά παιδιά το βίωσαν ως απώλεια. Και επειδή σε αυτές τις ηλικίες τα παιδιά δεν καταλαβαίνουν σε όλο το φάσμα τι ακριβώς συμβαίνει, δεν αποκλείεται να ένιωσαν, ότι έφταιξαν και τα ίδια για όλη αυτή την αλλαγή και αυτό να τους προκάλεσε υποσυνείδητα μια μελαγχολία.

Στην πρώτη αυτή φάση της καραντίνας, τα μικρά παιδιά γύρισαν αυτόματα στην πρώτη τους σταθερά: Στους γονείς τους. Εκεί αναζήτησαν την ασφάλειά τους. Και ανάλογα με τις συζητήσεις που άκουγαν να γίνονται στο σπίτι, δεν ήθελαν ούτε έξω να βγουν, αρκεί να ήταν στο σπίτι με τους γονείς τους.»

Και μετά ήρθε η ώρα των οθονών, με τις τηλε-συναντήσεις με παιδαγωγούς και συμμαθητές, στις οποίες, προς έκπληξη των γονιών, πολλά παιδιά αντέδρασαν αρνητικά. Η κ. Ανωγιαννάκη εξηγεί: «Υπήρξε, λοιπόν, ένα δεύτερο κύμα, ότι ξαφνικά θα τα κάνουμε όλα μέσα από την οθόνη. Εκεί που πολλοί γονείς δεν επέτρεπαν καν οθόνες στα μικρά τους, ξαφνικά τους ζητήσαμε να 'συνδεθούν' μέσω αυτών. Όλα κόντρα, δηλαδή. Πώς μπορεί το 4χρονο να συνδεθεί μέσω μιας οθόνης; Στο παιδί δεν αρκεί η οθόνη. Θέλει να συνδεθεί συναισθηματικά! Έχει ανάγκη το πλαίσιο του, το 'γύρω-γύρω' του, δηλαδή. Δεν ήταν άρνηση στην κοινωνικοποίηση αυτό που επέδειξαν τα μικρά μας, λέγοντας όχι στις τηλε-συναντήσεις. Ήταν μια υγιής συμπεριφορά! Μια χαρά ανταποκρίθηκαν τα παιδιά μας. Μας είπαν με τον τρόπο τους, αυτό ακριβώς που ένιωθαν. Εμείς κρίναμε λάθος, ότι αυτές οι συναντήσεις κάπως θα τα βοηθούσαν.»

Φτάνοντας στο σήμερα και στην άρση των μέτρων, δεν είμαστε λίγοι οι γονείς μικρών παιδιών που παρατηρούμε, ότι αυτά αντιδρούν πλέον ως... αγρίμια μέσα σε κλουβιά! Φταίει η ζέστη; Η κούραση από την 'κλεισούρα'; Η έλλειψη προγράμματος και πλαισίου; Οι συζητήσεις που μας ακούν να κάνουμε: Θα ανοίξουν τα σχολεία; Θα είναι ασφαλή; Κι αν τα παιδιά νοσήσουν; Κι αν κολλήσουν οι παππούδες;

«Όλες οι λέξεις που τα παιδιά μας έχουν ακούσει να λέμε, έχουν μπει καλά στο μυαλό τους. Αναπόφευκτα έχουν επηρεάσει τον συναισθηματικό τους κόσμο και δεν καταλαβαίνουν τι πρέπει να κάνουν. Έτσι αντιδρούν σπασμωδικά. Στην ουσία τα παιδιά μας λένε τι πρέπει να κάνουμε και το κάνουν πάρα πολύ ωραία!» εξηγεί

η κ. Ανωγιαννάκη.

Αν τυχόν συναντήσατε γονείς με συμμαθητές των μικρών σας αυτές τις μέρες, θα διαπιστώσατε, ότι η αλληλεπίδραση των παιδιών σας με τα άλλα ίσως ήταν αρχικά αμήχανη και στην συνέχεια αλλόκοτη, αλλοπρόσαλλη ή ακόμα και επιθετική και αυτό γιατί, όπως λέει η ίδια «βρίσκονται εκτός σχολικής ομάδας. Παίζει μεγάλο ρόλο η ομάδα στο σχολείο. Τα παιδιά εκεί βρίσκονται στο περιβάλλον τους, επαναπροσδιορίζονται, έχουν τους κανόνες τους, αλλά και την κάλυψη της ομάδας τους. Είναι λογικό έξω από αυτό το περιβάλλον να 'μπλοκάρουν' στη μεταξύ τους αλληλεπίδραση.»

Τι πρέπει να προσέξουμε, λοιπόν, στην διαδικασία επιστροφής στον παιδικό σταθμό; «Γνώμη μου είναι, ότι οι δασκάλες θα πρέπει να είναι προετοιμασμένες να κάνουν ξανά προσαρμογή, όπως κάνουμε κάθε Σεπτέμβρη. Τα παιδιά έχουν μείνει μακριά από το σχολείο 3 μήνες, έχουν μεγαλώσει στο διάστημα αυτό, έχουν αλλάξει. Η άποψή μου είναι ότι πάμε στο σχολείο και ξαναβρισκόμαστε, ξανασυνδεόμαστε σιγά-σιγά. Ας μην αφήσουμε το μικρό μας με την πρώτη ημέρα εκεί πολλές ώρες, σαν να μην πέρασε μια μέρα από τότε που σταμάτησε. Ας δώσουμε ένα περιθώριο μιας εβδομάδας, ας τα βάλουμε στη διαδικασία να εμπλακούν ξανά, να κουβεντιάσουν με τις παιδαγωγούς λίγο-λίγο τι συνέβη αυτό το διάστημα, γιατί μείναμε σπίτι και θα δούμε ότι αμέσως θα βάλουν κανόνες -νέους κανόνες, ταιριαστούς με τις νέες συνθήκες. Ζητάμε από τα παιδιά να τα κάνουν όλα πολύ γρήγορα και είναι λογικό να αντιδρούν. Δεν φταίνε σε κάτι...»

πηγή φωτο: manchestereveningnews.co.uk

Πηγή: infokids.gr